

להגל שיעור הקיץ
שיעורו של מרן
הרש"צ שליט"א
בשעה 22:00
הרב המקדים 21:30

בית

מרן

לע"נ מרן רבינו עובדיה יוסף זצ"ל

עלון מס' 158

פרשת צו
שבת הגדול
ז' בניסן תשע"ח
מפסטיבל "עורבה" (מלאכי ג')

הרב המוסרס האגון הגדול רבי יצחק ברוך שליט"א
רבה של שכונת שמואל הרביצ

כותב השיעור: הרב"ג רבי יצחק לוי שליט"א
דבא הראשי של העיר נסר

שיעורו השבועי

של מרן הראשון לציון הגאון הגדול
רבינו יצחק יוסף שליט"א
נשיא בית הדין הרבני הגדול

העיר	הדלקת נרות	צאת שבת	דבינו תם
ירושלים	18:37	19:29	20:13
תל אביב	18:35	19:26	20:10
חיפה	18:36	19:28	20:12
באר שבע	18:36	19:28	20:12

השבוע זכות עלון
"בית מרן" מוקדש:
החייל לוי בן איריס חנה
לרפואה שלימה

חייגו: *5290

קו הילכות "בית מרן"
התפוסף 24 שעות
גם בבית חומשים וחומ"ם
לפרטנאלי פנימייתו תה פסח

חייגו: *5293 שלוחה 1

- תוכן העניינים:**
- עמ' 4-1** השיעור השבועי
מורנו ורבינו רבי יצחק יוסף שליט"א
 - עמ' 5** פרשת צו - שבת הגדול
הגאון הגדול רבי ברוך שרגא שליט"א
 - עמ' 5** פינת בריאות
פסח
 - עמ' 6** משפטי ישראל
הרב ישראל לורי שליט"א
 - עמ' 7** רב אורח
הרב מיכאל שמואל רביעי שליט"א
 - עמ' 7** לחיות עם האמונה
הרה"ג רבי י. ישראל לוגסי שליט"א

הלכות פסח

חילוקי מנהגים בין אשכנזים לספרדים בכל השנה, ובפסח, ואם יש בזה איסור משום לא תתגודדו. טעם האיסור לא תעשו אגודות אגודות, וגדר האיסור. אם הספרדים צריכים להתמיד נגד דעת מרן בפסח. כלי זכוכית בפסח

חילוקי מנהגים בין אשכנזים לספרדים

א. כידוע, יש הבדלי מנהגים בין אשכנזים לספרדים, ובעיקר הדבר בולט בפסח שהאשכנזים מחמירים יותר, כגון באורז וקטניות, וכלי זכוכית, ונותן טעם לפגם, ועוד. לפני כמה חדשים היינו באיזה כנס בצפון הארץ, והיה שם חכם אחד שדיבר ואמר שלפי דעתו צריך לבטל את כל חילוקי המנהגים בין ספרדים לאשכנזים, כגון כלשורות שרבנים אשכנזים מתירים לגוי להניח את הסיר על גז דלוק, ורבנים ספרדים מקפידים על כך שישארל יניח על הגז, או שהגוי יניח על גז מכובה, ויבוא ישראל וידליק, ולפי דעתו יש בזה איסור משום לא תתגודדו, לא תעשו אגודות אגודות, דיבר והלך. אני דברתי אחר כך, ואמרת שאני מסכים לבטל את הבדלי המנהגים משום לא תתגודדו, ולכן כל האשכנזים יעשו כמונו... אמרתי את זה בבדיחותא, ובודאי שאסור להם לשנות ממנהגם, הם בשלהם ואנחנו בשלנו.

לא תתגודדו

ב. נסביר מדוע אין חשש ללא תתגודדו, בגמרא מסכת יבמות (יג:) פירשו את הפסוק "לא תתגודדו", לא תעשו אגודות אגודות. ומדברי הרמב"ם בהלכות (פ"ב) מהלכות עבודה זרה (ה"ד) משמע שהוא לימוד גמור, שלא יהיו שני בתי דין בעיר אחת שכל אחד פוסק אחרת. אולם החיד"א (בספר שערי יוסף הוריות ז ע"ב, דס"ו ע"ב, ובספר כסא דוד דק"ד ע"ד, ובספר יערי יוסף הוריות ז אות ה, ומערכת ל אות יח, ובספר ברים אחדים דקע"ז ע"א) סובר שהוא אסמכתא בעלמא, כי עיקר הפסוק בא ללמד שלא לעשות חבורה על המת, אבל לא לעשות אגודות אגודות הוא איסור דרבנן, והביא שכן משמע מדברי הרמב"ם בספר המצוות (לאוין מה). וכך לומד הפרי חדש (בספר מים חיים פ"ב מהל"ע"ג) בדעת הרמב"ם. ויש בזה נפקא מינה לכל מיני ספיקות.

טעמי איסור לא תתגודדו

ג. ראשית, יש לחקור מהו טעם האיסור של "לא תעשו אגודות אגודות", יש בזה שני צדדים, האם זה כדי שלא יראה כמו שתי תורות לעם ישראל, לזה 1 סיפרתי פעם, כשהייתי באמריקה במונסי ומסרתי להם שיעור בהלכה, בכל דבר אמרתי להם: כך הדין לדעת מרן, וכך הדין לדעת הרמ"א. לאחר השיעור עמדת

לא תתגודדו במנהג או בהלכה

ד. האחרונים האריכו בענין זה, על מה נאמר איסור לא תתגודדו, לא תעשו אגודות אגודות, הגאון מהרשד"ם (יו"ד סי' קנג) פסק שבעניני מנהגים אין איסור של לא תתגודדו. ולעומתו בשו"ת מעיל צדקה (סימן נ דס"ה ע"ב) כתב שגם במנהגים שייך איסור לא תתגודדו. והשדי חמד (מערכת ל אות עט) האריך הרבה בענין זה. ואפשר לסמוך על הפוסקים שאין איסור לא תתגודדו בענינים של מנהג, בפרט אם נאמר שכל איסור לא תעשו אגודות אגודות הוא מדרבנן ואסמכתא בעלמא.

לצאת, והנה קפץ אלי איזה כושי כמו אובאמה... ואמר לי: הרב, אני רואה בילקוט יוסף הרבה פעמים שלספרדים הדין כך, ולאשכנזים הדין כך, אבל כשהגתיירתי אמרו לי שיש תורה אחת, לא שתי תורות. הלכתי אתו בדרך והסברתי לו, היה שם שלג בגובה מטר, הלכנו לאט לאט והיה לי זמן להסביר לו מהיכן יצא הכלל הזה שהספרדים קיבלו הוראות מרן, והאשכנזים יוצאים ביד רמ"א. אחר כך אמרו לי שהוא גר צדק אמיתי, ויושב כל היום ולומד.

לא תתגודדו בשני בתי דין

ה. יש עוד מחלוקת בדין לא תתגודדו, בגמרא מסכת יבמות (יד.) אמר אביי, לא תתגודדו נאמר על שני בתי דינים בעיר אחת, הללו מתירים והללו אוסרים, ורבה חולק, שדין לא תתגודדו נאמר דוקא בבית דין אחד, חלק ממנו מתירים וחלק ממנו אוסרים, אבל בשני בתי דינים אין איסור לא תתגודדו. הרמב"ם (פי"ב מהלכות ע"ה ה"ד) פסק כדעת אביי, וכל האחרונים עומדים ליישב את שיטת הרמב"ם, שהרי ידוע שכאשר יש מחלוקת בין אביי לרבה הלכה כרבה, חוץ מיע"ל קג"ם (קידושין נב.). אפשר לעשות על זה "שיעור כללי", ליישב דעת הרמב"ם שפסק כאביי נגד הכלל. על כל פנים דעת רוב הראשונים לפסוק כרבה, שלא תתגודדו לא נאמר בשני בתי דינים, אלא בבית דין אחד, כך פסקו הרי"ף והרא"ש (ביבמות שם), ורבי ישעיה מטראני (שם) ועוד. וכתבו בשו"ת מהרש"ם (חי"ד סי' קנג) והגנת ורדים (חי"ד כ"ג סוף סימן ה), שהוא הדין לענין המחלוקת שבין אשכנזים לספרדים, שנחשב הדבר כשני בתי דינים בעיר אחת, שהספרדים נוהגים כדעת מרן, והאשכנזים נוהגים כדעת הרמ"א.

הלכה לא כהרמב"ם

ו. כשהייתי באותו כנס בצפון הארץ ואמרתי שאין איסור לא תתגודדו במחלוקת בין ספרדים לאשכנזים, כי זה כמו שני בתי דין בעיר אחת, היה אחד שהקשה עלינו, שהרי להרמב"ם גם בשני בתי דין בעיר אחת נאמר איסור לא תתגודדו. אמרתי לו: נכון, והאחרונים טרחו ליישב מדוע הרמב"ם פסק כאביי, אבל יש כמה דברים שהספרדים לא נוהגים כהרמב"ם, וזה אחד מהם, שהרי הרי"ף והרא"ש חולקים עליו ופסקו כרבה.

הם לא מפחדים

ז. היה רב ראשי אחד לפני חמשים שנה, שהיה כועס על מרן זצ"ל, מדוע בכל מקום שהוא הולך² הוא מדגיש את המחלוקת שבין ספרדים לאשכנזים, זה לא מצא חן בעיניו, כי אנשים לא מבינים את זה, מה תאמר ציפי ליבני... אותו חכם כשהיה כותב מאמרים בתור רב ראשי, אף פעם לא כתב "אשכנזים ספרדים", אלא "מרן ורמ"א", אבל האשכנזים לא מפחדים לומר שכן מנהגם, ומדוע אנחנו צריכים לפחד לומר מה מנהגנו?!

קמא קמא בטיל

ח. יש טעם נוסף שאין לנו להחזיק במנהגנו, למרות שהאשכנזים מחמירים, כי ידוע מה שכתב מרן בשו"ת אבקת רוכל (סימן ריב), שאם היו בעיר אחת מאה תושבים שנהגו כדעת הרמב"ם, ואחר כך באו לשם קבוצה של עשרה אנשים מרוסיה שנהגים אחרת, הם בטלים בתושבים המקומיים, ואחר כך באו עוד עשרה, ועוד עשרה, ועוד עשרים, ואחר כך באו עוד מאה חבדניקים, כולם בטלים לתושבים הראשונים, אף על פי שיש רק מאה ותיקים כנגד מאה וחמשים חדשים, קמא קמא בטיל, וכולם עושים כמו המאה הראשונים. וכאן בארץ ישראל עד לפני כמאתים שנה כל הישוב בארץ היה ספרדי, ואחר כך התחילו להגיע לארץ אשכנזים מפולין ומרוסיה ועוד, לדעת מרן הבית יוסף כל האשכנזים צריכים לעשות כדעת מרן, ויכולים לאכול אורז בפסח, כי קמא קמא בטיל. אבל האשכנזים סומכים בזה על דעת הפנים מאירות (ח"ב סימן קלג), שמאחר שיש להם קהילה בפני עצמה לא אומרים קמא קמא בטיל, וצריכים להמשיך במנהגם. אבל אנחנו סומכים על דעת מרן, שאפילו אם יהיו כאם רוב אשכנזים קמא קמא בטיל, ובודאי שהספרדים צריכים להמשיך במנהגם, ואין בזה חשש של לא תתגודדו, וכל אחד יחזיק במנהג אבותיו.

ספרדים גם בפסח

ט. יש טעונים: בפסח כולנו אשכנזים, כלומר גם הספרדים צריכים להחמיר בפסח כמנהגי האשכנזים, משום חומרא דחמץ, כך כתב בספר זכור לאברהם אלקלעי (ריש הלכות פסח). וגם הכף החיים (סימן תמו ס"ק עו, ועוד) תופס כך, וכתב שעכשיו מנהג הספרדים בכמה מקומות להורות כדעת הרמ"א בהלכות פסח, מלבד כמה פרטים שנוהגים להקל כמו באכילת אורז, הספרדים לא מוותרים על האורז... הוא מסתמך בדבריו על הזכור לאברהם. אבל בחזון עובדיה (עמ' קיב) – שיצא בפעם הראשונה כבר לפני יותר מחמשים שנה – לא הסכים לזה, שהרי קבלנו הוראות מרן הבית יוסף גם בהלכות פסח, בין להקל ובין להחמיר, וכמו שכתב מרן החיד"א במחזיק ברכה (פסח תסו סק"ה) כתב שקבלנו הוראות מרן גם בפסח, והגם שהמחמיר בהלכות פסח קדוש יאמר לו, שהרי התורה החמירה מאוד באיסור חמץ שיש בו איסור כרת, ולא

2 אז מרן זצ"ל לא היה רב ראשי, אלא בתחילת דרכו כדיין, ולא היה מצוי שרבנים הולכים מעיר לעיר למסור שיעורים, מרן התחיל בזה ללכת מעיר לעיר ומשכונה לשכונה, והגיע לכל פינה בארץ ובחו"ל והחזיר את ההלכה וההשקפה הנכונה.

יראה ולא ימצא, וגם חכמים החמירו באיסור חמץ שלא בטל אפילו באלף, ולכן רשאי להחמיר על עצמו, אבל זה דוקא בביתו ובחומותיו, מה שאין כן לאחרים צריך להורות על פי הדין דוקא.

דעת החיד"א

י. אמנם במקומות אחרים נראה שהחיד"א פוסק על פי דברי פוסקים אחרים או מקובלים אחרים, ולא כדעת מרן, וזה נראה לכאורה כמו סתירה. כותב על זה הגאון רבי יוסף חזן בשו"ת חקרי לב (חח"ו מהדורא בתרא דף קפ סוף ע"ד) – היה ראשון לציין לפני כמאתים שנה – שכוונת החיד"א שתלמיד חכם רשאי להחמיר על עצמו נגד מרן בביתו דוקא, אבל דיין ומורה צדק אינו רשאי להורות נגד דעת מרן. ודברי החקרי לב הובאו להלכה גם בשו"ת תעלומות לב (ח"ב סימן ה"ד סוף ע"ג). והיו כמה אחרונים שתקפו את דברי החקרי לב, כי מדברי החיד"א לא משמע כך. אבל רבי אברהם כלפון בספר לקט הקציר (סימן לב סעיף כז) מעיד, שבשנת תקס"ד – לפני מאתיים וארבע עשרה שנה – פגש את מרן החיד"א בליורנו, ושאל אותו איך הוא נוהג לפסוק, והשיב לו פה אל פה שהוא פוסק כפי הפשט, ורק על עצמו הוא מחמיר כדעת האר"י. וזה מתאים למה שמרן החיד"א בברכי יוסף ובמחזיק ברכה כותב פעמים רבות שקבלנו הוראות מרן.

קבלנו הוראות מרן

יא. רבי יעקב בן צור – מגדולי רבני מרוקו לפני כמאתים שנה – בספר משפט וצדקה ביעקב (ח"ב סי' כ) כותב, שגם במרוקו קיבלו עליהם לעשות הכל כהוראות מרן, ואפילו אלף אחרונים חולקים עליו. הרב פעלים (בשו"ת רב פעלים ח"ב חי"ד סימן ז) כתב בלשון אחר, שקבלנו הוראות מרן אפילו מאה אחרונים חולקים עליו. בודאי שאין מקרה כזה שאלף אחרונים יחלקו על מרן, ואיני יודע אם מאה, אלא הם כתבו בלשון גוזמא, להראות עד כמה קבלת הוראות מרן חזקה כמו ברזל.

קים לי נגד מרן

יב. גם בידינו ממונות לא אומרים "קים לי" נגד מרן הבית יוסף, וכמו שכתב הראשון לציין רבי משה גלאנט³ (הובא בשו"ת הל"ט ח"א סי' קפב) שהיה לפני כשלוש מאות וארבעים שנה. רק כאשר מרן כותב סתם ויש או יש ויש, נחלקו האחרונים אם אומרים קים לי כסברת היש אומרים. צריך לומר את זה גם לדיינים אשכנזים, אני יודע על דיין אשכנזי שעושה קים לי נגד דעת מרן, הוא לא יודע את כללי הפסיקה, אנחנו לא אומרים קים לי נגד מרן, כך כתבו רבי משה חאגיז בשו"ת הלכות קטנות (שם) לפני יותר משלוש מאות שנה. וכן כתב רבי יעקב אלגאזי (בתשובותיו סימן ח) שהיה גם הוא ראשון לציין, שירושלים וגלילותיה היא אתריה דמרן, וקבלנו הוראות מרן בין להקל בין להחמיר. וכן כתב הראשון לציין הגאון רבי מרדכי יוסף מיוחס (בשו"ת שער המים סימן ט). הם היו גדולי הדור, והם כותבים שעלינו לקבל את הוראות מרן.

המחמיר נגד מרן מזלזל בכבוד רבותיו

יג. גם רבי חיים פלאגי בשו"ת חיים ביד (סימן קח) כותב, שכל חכמי ספרד וצרפת קיימו וקבלו עליהם ועל זרעם לפסוק הלכה בכל מקום כדברי מרן רבינו יוסף קארו, ואפילו אם יחלקו עליו כל האחרונים. וכן הביא בנו רבי אברהם פלאגי בספר אברהם אזכור (מע' ת"ד ס"ב ע"ב), ספר יפה מסודר לפי מערכות, שבכל תפוצות גולת הספרדים קיבלו הוראות מרן. וכן כתב רבי שלמה לניאדו (בשו"ת בית דינו של שלמה חאו"ח ר"ס ד, ובשו"ת כסא שלמה סי' ז) – היה אב בית דין בארם צובה – שקבלנו הוראות מרן בין להקל ובין להחמיר. וכן כתבו בפתח הדביר (סי' רמג סק"ג), היה חבר בית דינו של רבי חיים פלאגי, ורבי שאול ישועה אשכנזי בספרו שו"ת שיש (ח"ב סי' קיח) – מגדולי רבני מרוקו – שקבלנו הוראות מרן לגמרי. וכן כתב רבי אליהו מני בזכרונות אליהו (חי"ד מע' מאות יב). וכתב רבי יעקב פראגי בשו"ת מהרי"ף (סי' נט, דנ"ד רע"א) – היה אב"ד באלכסנדריה לפני כ-280 שנה – שמי שמורה להחמיר נגד מרא דאתרא כמו מרן השלחן ערוך, הרי הוא מזלזל בכבוד רבותיו, כאילו מרן לא מספיק "שייבתי". ורבי אברהם ענתבי מרבני חלאב בספרו חכמה ומוסר (אות צג) – יש בספר הזה הלכות עם מוסר – כתב, שעדיף לא להחמיר כדעת הרמ"א בדין חוזר ונעור.

בחורים ספרדים בישיבה אשכנזית

יד. בשו"ת שבט הלוי (ח"ו ס"ס ט) כתב שבחורי ישיבות ספרדים שלומדים בישיבות אשכנזיות ורוצים להחמיר בפסח כמנהגי האשכנזים, אין למחות 3 נכדו של רבי משה גאלנטי הראשון המכונה המג"ן, שהיה תלמידו של מרן, והוא קרוי על שם זקנו. אנחנו הספרדים קוראים על שם הסבא בחיים, אחינו האשכנזים לא קוראים, שישארו במנהגם, אבל אנחנו מומשיים במנהגנו.

העלון הצלחתם של: חזקיהו יוסף חיים בן שרה ברכה- לרפ"ש, יונה בת מרים- ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם, אברהם בן ברכה- ברכה והצלחה בכל מעשי ידיהם, אברהם בן רחמה- כל הישועות, אהובה בת צילה- כל הישועות. שלמה יאיר בן אליש לרפ"ש, אבי אברהם בן רבקה- רפואה שלמה שלום בית פרנסה ברוח בנחת ובשפע, אברהם בן רחמה- כל הישועות, אהובה בת צילה- כל הישועות.

בהם, כי לפי דברי החיד"א יש מקום לספרדים לחשוש לרמ"א. אבל מן הסתם, הוא לא ידע את כל דברי הפוסקים הנ"ל, שקבלת הוראות מרן היא חזקה מאוד, והספרדים לא זזים כלל מהוראות מרן, ולא צריכים לחוש כלל לדעת הרמ"א.

גם מרן זצ"ל למד בחברון

טו. גם אנחנו למדנו אצל האשכנזים, וגם מרן זצ"ל למד אצל האשכנזים, כשלמד בישיבת פורת יוסף סדר ב' היה נגמר בשעה 17:30, ומרן היה הולך מהעיר העתיקה לישיבת "חברון" - יחד עם רבי ברוך בן חיים ועוד - ולומד שם עד 2:00 בלילה. מי שלומד כל כך הרבה שעות ב"חברון" הוא נקרא "חברונר", אבל הוא לא צריך להגרר אחרים בהלכה, האשכנזים יודעים ללמוד ולפלפל יפה, אבל זה לא קשור לפסק הלכה, אנחנו לא זזים מדברי מרן ימין ושמאל.

מהי שכחת התורה

טז. החזון איש כותב באגרותיו, שמי שמחמיר בכל דבר, הרי זה בגדר שכחת התורה. למרות שהחזון איש עצמו היה מחמיר בהרבה דברים, אבל צריך לדעת את הדין, ומה שמוותר מותר, ומה שאסור אסור.

אורז בפסח

ז. אחרי ההקדמה הזו נבאר תחילה דין האורז בפסח, הספרדים רובם ככולם נוהגים לאכול אורז בפסח, ורק אצל המרוקאים חלק מהם מחמירים באורז.⁴ בגמרא מסכת פסחים (לה.) רבי יוחנן בן נורי אומר שאורז מין דגן הוא, וחייבים על חימוצו כרת, ורבינו הקדוש סתם שם במשנה דלא רבי יוחנן בן נורי, אלא רק חמשת מיני דגן - חיטה שעורה כוסמין שיפון ושבלת שועל - מחמיצים, אבל אורז הוא מין קטנית. וגם בפרק ערבי פסחים (קיד:) אמרו שצריך להביא לביל פסח שני תבשילים, אחד זכר לקרבן פסח ואחד זכר לקרבן חגיגה, אנחנו היום מביאים ביצה⁵ זכר לקרבן חגיגה וזרוע זכר לקרבן פסח, אבל אמרו שם בגמרא שיכול להביא כל תבשיל, ואמר רב הונא אפילו סילקא וארוזא, ורביא היה מקפיד לאכול דוקא סילקא וארוזא, כיון שיצא מפיו של רב הונא. ואמרו שם, שמע מינה דלית דחש לרבי יוחנן בן נורי שסובר שאורז מין דגן. וכך פסקו הר"ף והרא"ש (שם) והרמב"ם (פ"ה מהל' חמץ ומצה הלכה א), והמכתם, והמאירי, והריטב"א. וכתב הריב"ש (סימן תכ) - תלמידו של הר"ן לפני כשש מאות שנה - שכן המנהג פשוט לאכול אורז וקטניות בפסח. מענין שהטור (סימן ננג) כותב על החומרא שלא לאכול אורז, שהיא חומרא יתירה ולא נהגו כן. וגם רבינו ירוחם (נ"ה ח"ג דמ"א ע"א) כתב, שאותם שנהגו שלא לאכול אורז ומיני קטניות מבושלים בפסח מנהג שטות הוא, וזולתי אם הם עושים כן להחמיר על עצמם, ולא ידעתי למה. וראים שגם אצל האשכנזים המנהג הזה לא היה פשוט לאסור אורז בפסח. וכן כתבו הרשב"ץ (במאמר חמץ אות עד) ובנו הרשב"ש (ס' ז), שנהגו לאכול אורז וקטניות בפסח, ורק הצרפתים נהגו לאסור. אבל אסור להתעלם מהצד השני, שכמה ראשונים כתבו שנהגו שלא לאכול, הראשון שבהן הוא הגהות מיימוני (פ"ה מהל' חמץ) וכן כתב המרדכי (פ"ב דפסחים סימן תקפח), שאין לומר שהאורז מחמיץ, שהרי תינקות של בית רבן יודעים שאורז לא מחמיץ, אלא שיש שעושים פת מקטניות ואורז, ואם נתיר לעשות את זה בפסח, יבואו לעשות גם מקמח חיטה⁶. וגם ראו שיש תקלה, כי היו משתמשים באותם שקים

4 ויש שאפילו צועקים על זה שצריך להימנע מאכילת אורז בפסח. ואני אומר: יותר טוב שיחמירו בבין אדם לחבירו, ובהכרת הטוב...

5 אנחנו נוהגים לאכול את הביצה מיד אחרי הקידוש, כי בערב פסח לא אוכלים הרבה, צריכים לאכול את המצה לתאבון. מרן זצ"ל היה נוהג לברך על הביצה שהכל מיד אחרי הקידוש, ואחריה מברך נפשות, והיה מחלק לכל אחד ביצה. היה פעם שמרן ביקש מהאמא ע"ה קצת אורז, כי הרגיש שנחלש ונסחב לבו, ולאחר שאכל בירך בורא נפשות, "אמן" ראשי תיבות "אורז מזונות נפשות". רק אחר כך כפרס צריך להימנע מלאכול כזית, כי ברכת הכרפס פוטרת את המרור, ובדיעבד גם אם טעה ובירך בורא נפשות על הכרפס, לא יברך האדמה על המרור, כי נפטר בברכת המוציא.

6 אמנם אין לנו לגזור גזירות מדעתנו אחר חתימת התלמוד וכמו שכתב הרא"ש (פ"ב דשבת ס' טו), וכן הסכימו הרבה ראשונים, אבל כאן שיש מכשול מצוי הסכימו כל חכמי אותו דור באותו מקום לאסור. ועוד שכבר נהגו לאסור, ולכן השאירו את המנהג, מה שאין כן חכם שבא לחדש גזירה, אין רשות לעשות כן. למשל, מחבר ספר שרוצה לעבור בשבת על דפי ההגהה, היום כל אחד מחבר ספר ב"ה, זה טוב ולא טוב, מי שמחבר ספר מועיל זה טוב, אבל אין טעם לחזור על דברי אחרים ליקוטי בתר ליקוטי בלי שום חידוש. כשעובר על דפי הגהה בשבת ורואה איזו טעות, מסמך בצפורן, ובמוצאי שבת מסתכל באור ורואה היכן הטעות ומתקן בעט. יש אוסרים גזירה שמא יבוא לכתוב זה לא כמו גזירה, הרדב"א (ח"ב ס' תרץ) כצב שאין לחוש לזה, מפני שעד שיביא קולמוס ודיו יזכר שהיום שבת. ולפי זה רצו לדייק שבזמננו שיש עט מוכן, אסור לעבור על דפי הגהה בשבת. אבל האמת שהרדב"א כתב כן להווחא דמילתא, אבל גם בלא זה אין לנו לגזור גזירה חדשה מדעתנו. ועיקר כוונת הרדב"א לאפוקי שאין לאסור כדן האיסור לעמוד בצד שדהו

לחיטה ולאורז, וכמה גרגרים של חיטה היו נתקעים בסיבי השקים, ואחר כך היו מתערבים עם האורז, ולכן הצבור קיבל על עצמו להחמיר בזה.

כל אחד כמנהגו

יח. מרן הבית יוסף (סימן ננג) מעתיק את הטעמים הנ"ל לאסור אורז, וכתב שהספרדים לא נהגו להחמיר בזה. אותם הספרדים שכן נהגו להחמיר, זה מהחשש של תערובת חיטה, ולכן היום שאין חשש כזה, כי לא משתמשים באותם שקים, יכולים יותר להקל, ויכולים לעשות התרה על מנהגם. אבל האשכנזים שחששו מפני שתבשיל האורז דומה לחיטה, אינם יכולים לשנות מנהגם, וגם אם יטבלו במקוה חם, צריכים להמשיך מנהגם... כי רבותיהם כתבו על זה בצורה חריפה, המהר"ל (בהלכות פסח) והתרומת הדשן (סימן ק"ג) והרמ"א (סימן ננג סעיף א), שאין לשנות את המנהג.

אין לבטל מנהג האשכנזים

יט. לפני כשנה או שנתיים קיבלתי מכתב מארגון מסויים, הם מבקשים שהרבנים הראשיים לישראל יבטלו את האיסור של אורז בפסח לאשכנזים, כי היום בארצות קטנות של אורז כשר לפסח לא מצוי חיטים. ואין לחוש שמא יעשו פת מאורז, כי אף אחד לא עושה פת מאורז, ואם נתבטל הטעם יתבטל הדין. עניתי להם מיד, אין לנו כח לבטל מנהג קדום כזה, וכבר בשו"ת חתם סופר (חאו"ח סימן קכב) כתב על זה בחריפות, שאין להתיר כלל מנהג זה. ורק אם יוצא מכשול, שהיו הרבה עניים שאין להם בשר ועופות לאכול, ומכיון שלא יכולים לאכול אורז וקטניות, היו עושים הרבה מצות עבות שיש בהם חשש חמץ, לכן במקום שיוצא מכשול אפשר לבטל את המנהג וכמו שכתב הרא"ש בתשובה (כלל נה ס"י). וכיוצא בזה כתב היעב"ץ (במור וקציעה ס' ננג): מעיד אני על אבא מארי החכם צבי, שכמה צער נצטער אותו צדיק על מנהג האשכנזים להמנע מאכילת אורז וקטניות בפסח, והיה אומר, אי איישר חילי אבטליניה למנהג גרוע הלו, שהוא חומרא דאתי לידי קולא, שיוצא ממנו חורבא ומכשול להכשל באיסור חמץ גמור, כי מתוך שאין אורז ומיני קטניות מצויים להם לאכול ולשבוץ, צריכים לאפות מצה הרבה מאוד, ואין זנהרים בעיסה כדת וכהלכה, ואשרי שיאחו צדיק דרכו וניפץ חומרות אלו אל הסלע. משמע שהוא מודה שאין לו כח לבטל את המנהג.

ספרדי שהחמיר ורצה להקל

כ. הפרי חדש (סימן ננג) היה רבה של ירושלים לפני כשלוש מאות שנה, היה ספרדי, רבי חזקיה די סילווא, כתב שבאורז נהגו להחמיר משום מעשה שהיה, שהביאו אורז וראו למעלה חיטה מבצבצת. וגם מרן החיד"א בברכי יוסף (שם) הביא, שיש מהתלמידי חכמים ויראי ה' שנוהגים שלא לאכול אורז בפסח. ומשמע שלא כולם החמירו על עצמם בזה. אבל זה היה שייך בזמנם שהיו מוכרים בשקים פתוחים, אבל בזמננו שמוכרים אורז בשקיות ניילון סגורות, לא מצוי כמעט שיהיה תערובת של חיטה באורז. ולכן גם הספרדים שנהגו להחמיר, היום יכולים להקל על ידי שיעשו התרה על מנהגם.

ספרדי שהחמיר בבית הוריו

כא. מי שאביו החמיר שלא לאכול אורז, ובהיותו רווק לא אכל אורז מפני שהיה סמוך על שלחן הוריו, ברגע שהתחתן לא חייב להמשיך במנהג אבותיו, ומיד בשנה הראשונה יכול לאכול אורז. וגם אם לקח אשה מרוקאית, תעשה הכל כפי המנהגים שלו. והוא הדין להיפך, ספרדיה שנישאת לאשכנזי, לא תרגיז אותו ותבשל אורז בבית שלו, לא יהיה אחר כך שלום בבית, אלא תנהג כמנהגו.

מעשה רב

כב. בשנת תשמ"ג כשמרן זצ"ל סיים את הכהונה שלו כרב ראשי, הוא היה מקבל קהל בחג בישיבת חזון עובדיה, והיו באים רבנים אליו והיו מדברים אתו בלימוד⁷, לא היה המוני כמו היום. והשמש שקנה את הכיבוד היה עמא דארעא, וקנה פירות יבשים, משמשים, שזיפים, בטנים, קנה מה שהוא אוהב... מרן ראה את זה, אמר לו: מה זה, תוציא את הכל, באים אלי גם אשכנזים, הרב ז'ולטי, הרב

ולראות מה היא צריכה, וכן כתב בשו"ת ישמח לב גאגין (חאו"ח ס' יז) שאין לחוש שיכתוב כיון שלא גזרו על זה חכמים, ואין לאסור מצד עומד בצד שדהו, כי כוונתו גם ללמוד וגם להגיה. כמה פעמים ראיתי את מרן זצ"ל שהיו לו דפי הגהה והיה עובר עליהם בשבת, ומסמך בצפורן, או שהיה מסמך עם אטב כביסה, אין לחוש לאיסור מוקצה, כי מותר לטלטל כלי שמלאכתו לאיסור לצורך גופו, וכל שכן אם הקצה את האטבים לכך מערב שבת.

7 פעם הגיע חכם שלום כהן שליט"א ושאל אותו על תוספות קשה במסכת זבחים, מרן זצ"ל ציטט לו מיד את המהרש"א במקום, כשיצא חכם שלום אמר לי במדרגות, הייתי בטוח שמרן בקי במהרש"א על ברכות ושבת וכדומה, אבל לא האמנתי שהוא בקי בעל פה גם במהרש"א על זבחים!

העלון להצלחתם שלי: שמעון בן אסתר תחיה- כל הישועות, לילן בת תמי- לרפואה שלמה והצלחה בניחוח, גלעד בן לאה- הצלחה, ברכה וישועה,

יאיר בן אהובה- אמונה ובטחון, שמעון יוסף בן טליה- הצלחה בכל ונחת מהילדים, אורי בן יגאל- הצלחה בלימודים, אודליה בת רות- בריאות הנפש והגוף.

ולדינברג ועוד, החברים הכי טובים של מרן היו אשכנזים, וכי אתה רוצה להרגיז אותם?! האשכנזים נהגו להחמיר בזה, כי היו מייבשים את הפירות בתנור שיש שם קמח, אבל היום יש בתי חרושת מיוחדים לפירות יבשים, מכל מקום בטל הטעם לא בטל המנהג, ולכן הם צריכים להמשיך ולהקפיד על מנהגם.

אין לסמוך על בשמים רא"ש

כג. בשו"ת בשמים ראש (סי' שמח) המיוחס להרא"ש, כתב שמנהג זה שלא לאכול אורז הגיע מהקראים שחשבו שהוא מחמיץ כמו הדגן. ספר זה הוציא לאור רבי שאול ברלין, בנו של רבי צבי הירש מחבר ההגהות וחיידושים על הש"ס, והוא כתב לזלזל במנהג זה של איסור אכילת אורז וקטניות. והגאון רבי יוסף ידיד הלוי (בשו"ת ימי יוסף בתרא סי' כא) שהיה רב בשכונת הבוכרים, כשראה את דברי הבשמים ראש, כתב, שלפי זה אין מקום לכל מה שהרעיש החתם סופר (סי' קנב) בדבר האיסור של האורז והקטניות בפסחה, כי אילו היה רואה את דברי הבשמים ראש, היה חוזר בו. אבל במחילה מכבוד תורתו הוא לא ידע שגדולי הדור - ספר הברית ורבי עקיבא איגר והחתם סופר והבית מאיר - יצאו נגד הספר הזה, וכתבו נגדו דברים קשים כגידים, כי הוא היה רגיל לקרוא בספרים חיצוניים, והתחבר לכל מיני פרופסורים עם קרחת... ורוח ההשכלה השפיעה עליו, אדם לא יכול לומר אני אקרא ולא אתפתה, כי שאני מינות דמשכא. לפני כחמשים וחמש שנה הביאו למרן זצ"ל ספר על הדרדעים שלא מאמינים בזה, ומרן עיין קצת בספר כדי לדעת איך להתייחס אליהם, הייתי ילד קטן ורציתי גם לעיין בספר, מרן משך את הספר מידי ואמר לי: הספר הזה נמצא בהשאלה אני לא יכול לתת לך... כי מרן ידע שדברי כפירה עלולים להשפיע, ומרן עצמו עיין קצת והחזיר אותו, ופסק עליהם שהם לא מצטרפים למנן. הנה, רבי שאול ברלין שהיה גאון עצום ובקי בש"ס, אבל יצאו נגדו כל גדולי הדור, והחתם סופר (האוי"ח סי' קנד) קרא אותו "כזבי הרא"ש", ולבסוף נשאר רבי שאול ברלין בודד ונפטר רווק בן ארבעים. וכנראה כל זה לא ידע רבי יוסף ידיד, אחרי אלף המחולות.

יש שמחה באורז

כד. בספר המנוחה (רפ"ה מהלכות חמץ) נתן טעם למנהג שלא לאכול אורז בפסחה, מפני שמחת החג, שאין דרך לאכול קטניות אלא בשר, שאין שמחה אלא בבשר ויין. וקשה על טעם זה, שאם כן מדוע לא נהגו כן גם בסוכות

ושבועות. ואדרבה, אצלנו יש שמחת החג יפה מאוד עם אורז. ועל כל פנים כל אחד יעשה כמנהג אבותיו.

כלי זכוכית

כה. יש הבדל נוסף בין אשכנזים לספרדים בכלי זכוכית, הספרדים מקילים שהם לא בולעים ולא פולטים, בבוקר אפשר לחמם בכלי זכוכית פיצה במיקרוגל, ולאחר ששטף את הצלחת הזכוכית, בערב יכול לחמם שניצל בשרי, בערב פסח השתמש בכלי זכוכית באטריות חמות, ובערב בפסח מניח על זה אוכל כשר לפסח, כי לא בולע ולא פולט, כך מבואר באבות דרבי נתן (פרק מא ה"ו). ואמנם מדברי הרמב"ם (פי"ז מהל' מאכלות אסורות ה"ג) משמע קצת שכלי זכוכית בולעים כיון שנעשים מחול כמו החרס, אבל מרן השלחן ערוך (סימן תנא סעיף כו) פסק להקל, שכלי זכוכית אינם צריכים הכשר.

דורלקס ופירקס

כו. הפרי מגדים (סי' תנא מש"ז סק"ל) כתב, שלפי דעת מרן גם אם השתמש בכלי זכוכית על האש, דהיינו כלי דורלקס ופירקס - כנראה שכבר בזמנו היו הכלים הללו - מותר להשתמש בהם בפסחה, כי הם לא בולעים, וכמו שאמרו על הלב שהוא שיע, חלק, ולכן הוא לא בולע, כמו שאומרים "לא לוקח ללב"... כך כלי הזכוכית. אבל האשכנזים מחמירים בזה בפסחה, שכלי זכוכית בולעים ולא מועיל להם הכשר.

להלכה ולמעשה

כז. נסיים בסיפור קטן, לפני כמה שנים הזמינו אותי לאור עקיבא לשבת הגדול, הלכתי להרבה ערים בארץ, מרן זצ"ל היה מעודד אותנו הרבה לצאת לשבתות כאלו, שבת הגדול נקראת כך על שם שמאריכים הרבה בשיעור עד שהיום נראה גדול, היה שיעור ארוך של שעתיים, ודיברתי על כלי זכוכית שלא בולעים ולא פולטים, ישב לידי אברך אחד עם פאות ארוכות, למד בסלבודקא, והנה כשסיימתי הוא ביקש לדבר, כיבדתי אותו כי הוא היה מוסר להם שיעורים, ואז הוא אמר לצבור: הרב לא התכוין להלוקה ולמעשה, אלא רק להלוקה, אבל למעשה צריך להחמיר ולא להשתמש בכלי זכוכית בפסחה. הסתכלתי עליו, אמרת: למה אתה אומר כך, אני התכוונתי להלוקה ולמעשה...

חדש!! קו הלכה 24 שעות לקוראי עלון "בית מרן" תושבי חו"ל 073-7685352

באפשרותך להאזין בשידור חי לשיעורו השבועי של מרן הראש"צ שליט"א מביהכ"ס היודים כל מוצש"ק בשעה 21:00 בקו הליכות "בית מרן" 5293* שלוחה 2

השבוע זכות השיעור "בית מרן" מוקדש:

רבקה בת חנה - לרפואה שלימה בקרוב ממש

לכל המעונין להתברך מפי קודשו של מורינו ורבינו הראש"צ שליט"א בשיעורו השבועי להצלחה לרפוא"ש או לעילוי נשמות יקירכם חז"ל: 5290*

ניתן לשמוע את השיעור של הראש"צ שליט"א גם בתדרים החדשים של "כאן מורשת" 90.8fm, 92.5 fm, 100.7 fm ובקול חי 92.8fm, 93.00fm

כאן מגדלים גדולי דור

מאת התלמיד החביב: יניב אסרף נ"י ת"ת "פני מאיר" קדימה - צורן

כתוב בפרשו: "זאת התורה לעולה ולזבח השלמים"

ספרש האור החיים הקדוש שכתוב בגמ' מוכיח נב. שלעתיד לבוא ישחט הקב"ה את הציב הרע ויבטל אוזו סהעולם וכל זה יקרה רק בזמן שיגיע העולם לשלמותו ולתיקונו ועל ענין זה רמזו התורה וזאת התורה ולזבח השלמים היינו ש"י לסיוד התורה תאגיד וזכר לזכות את יצ"ו ולבטלו. ובענין זה מסופר בגמ' על ריש לקיש שהיה ראש השודדים וכשראה את רבי יוחנן בבור קפץ אליו במרחק גדול והבטיח לו רבי יוחנן שאם ישיב בישיבה ללמוד יתן לו את אוחות הסכים לה ריש לקיש ונעשה חבורתה לרבי יוחנן ועל כל דין והלכה שיצא מרבי יוחנן היה ריש לקיש מקפז עשרים וארבע קישיות וסכן למדו מה מורה של התורה שביכולתה ניתן לשנות את האדם לטובה והמאור שבה מחזירה למוטב

תורה גם לילד החביב: אליהו רפאלי נ"י ת"ת "אור שרגא" ירושלים. ומשה נ"י ת"ת "פני מאיר" קדימה - צורן.

ילד יקר! התקשר גם אתה לקו הליכות "בית מרן" 5293* שלוחה 7 והקלט חיידוש על פרשת השבוע עד יום א' בערב.

נא הקלט 5293* אלט ובצורה כזו!

העלון להצלחתם שלי: שלמה בן יצחק- בריאות, שמחה וכל הישועות, יהונתן בן יהודית- בריאות הגוף והנפש ושיעוסוק בתורה והצלחה בלימודים, ליאורה מנורה בת ציונה- בריאות הנפש והגוף, שלמה בן יצחק- בריאות הצלחה חיים טובים טובים וארוכים.

שבת הגדול

השבת שלפני פסח נקראת "שבת הגדול" מפני הנס הגדול שנעשה בה, ופירש הטור (סי' תל) כי כידוע בשנה שיצאו ישראל ממצרים חל ט"ו בניסן ביום חמישי (שבת פ"ז), נמצא ש' בניסן חל בשבת, ובאותו יום לקחו שה לקרבן פסח, כמו שנאמר (שמות יב ג) "דברו אל כל עדת ישראל לאמר בעשור לחודש הזה ויקחו להם איש שה לבית אבות שה לבית", והשה היה ע"ז של המצרים, והיו המצרים רואים איך כל אחד מושך את השה וקושר אותו בכרעי המטה, ושאלו את ישראל מדוע אתם עושים כן לאלהים שלנו? והשיבו להם שהם עומדים לשחוט אותו לקרבן פסח במצות ה', והיו שניהם קהות על ששוחטים את אלהיהם ולא יכלו לעשות דבר. ובספר המנהיג (הלכות פסח) מובא שהמצרים היו רוצים להתנקם מישראל, והיו מיעיהם מתחתים ונדעכים באש, והיו נידונים בייסורים וחולאים רעים ולא יכלו להזיק את ישראל כלל. וכיון שנס זה היה בשבת קוראים לה "שבת הגדול".

והתוס' (שבת פז: ד"ה ואתו) כתבו ע"פ המדרש (תנחומא ישן בא יח) שהמצרים היו שואלים את ישראל מדוע הם לוקחים שה, וישראל השיבו להם כי זבח פסח הוא לה' שיהרוג את בכורי מצרים. הלכו הבכורות אל אבותיהם ואל פרעה ודרשו מהם לשחרר את ישראל כדי שלא ימותו במכת בכורות, אך הם לא הסכימו. מיד יצאו הבכורות וכל אחד מהם נטל את חרבו והרג את אביו, ועל זה נאמר (תהלים קלז ז) "למכה מצרים בבכוריהם", לא כתוב "למכה בכורי מצרים" אלא "למכה מצרים בבכוריהם", שהבכורות הכו את מצרים. וגם זה היה באותה שבת, ולכן היא נקראת "שבת הגדול".

אך לכאורה קשה, מדוע קבעו רבותינו את יום השבת לזכר הנס, מדוע לא קבעו את י' בניסן בין בחול בין בשבת, כמו כל המועדים שנקבעו לפי התאריך בימי החודש?

ותירץ המגן אברהם (סי' תל סק"א) ש' בניסן הוא יום פטירתה של מרים, והוא יום שראוי להתענות בו כמבואר בשו"ע (סי' תקפ"ב), ולא רצו לקבוע שמחה ביום פטירתה, לכן קבעו לזכר הנס את השבת שלפני פסח ולא י' בניסן.

והט"ז (שם סק"א) הביא תירוץ נוסף בשם מהר"ר משה חריף זצ"ל, כי ב' בניסן נעשה עוד נס אחר, שבו עברו ישראל את הירדן כשנכנסו עם יהושע לארץ ישראל, כמו שנאמר (יהושע ד ט) "והעם עלו מן הירדן בעשור לחודש הראשון", ונעשה להם נס גדול שנבקע הירדן והמים עמדו כמו נד, ואם היו קובעים שמחה ב' בניסן היו עלולים לחשוב שהוא לזכר הנס הזה, לכן קבעו את יום השבת, ובקיעת הירדן היתה בחול ולא בשבת, וכך יודעים ששבת זו נקבעה לזכר הנס שהיה במצרים.

ויש טעמים נוספים ששבת זו נקראת "שבת הגדול":

א. החזקוני (שמות יב ג) כתב שהמצוה הראשונה שציוה הקב"ה את ישראל היתה לקחת קרבן פסח (ראה רש"י בראשית א), וזה היה בעשירי בניסן שחל בשבת, ולכן שבת זו נקראת "שבת הגדול". וכן כתב האבודרהם (דיני חודש ניסן) שבשבת זו ישראל נכנסו למצוות במצוה הראשונה שצטוו לקחת את הפסח, ולכן נקראת "שבת הגדול". ויש אומרים בדרך מליצה, כי כשם שילד שמגיע למצוות נקרא גדול, כך ישראל ביום שנכנסו למצוות נקראו גדולים, ולכן נקראת שבת זו בשם "שבת הגדול".

ב. הלבוש (סי' תל) פירש כי המצרים היו יודעים שישראל לא עושים מלאכה בשבת, ואפילו אם היו מבקשים מהם לעשות איזה מלאכה היו אומרים "שבת היום" ולא עושים, ופתאום באותה שבת כל יהודי הולך לשוק וקונה כבש ומשלים כסף ומושך אותו, דבר שאסור בשבת. שאלו אותם המצרים איך אתם עושים כך, הרי שבת היום? וכל יהודי שהיה מושך כבש היו המצרים צועקים עליו "שבת", "שבת", כמו שצועקים בהפגנות השבת "שאבס", והמילה "שבת" הדהדה בכל מצרים, ולכן נקרא "שבת הגדול", שמכל הרחובות היו שומעים "שבת".

ג. במטה משה (סי' תקמג) כותב בשם רבו מהרש"ל, כי שבת זו נקראת "שבת הגדול" על שם ההפטרה שקוראים בה "וערבה לה' מנחת יהודה וירושלים", ובסופה הפסוק (מלאכי ג כג) "הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני יום ה' הגדול והנורא והשיב לב אבות על בנים ולב בנים על אבותם", וכיון שמזכירים בה את "יום ה' הגדול והנורא" קוראים לה "שבת הגדול".

ד. מהר"ט (צנפת פננת סוף פרשת בא) הביא בשם אביו המב"ט, כי משה רבינו דאג לישראל שיוכלו לנוח בשבת, כמבואר במדרש (שמו"ר א כח) שמושה רבינו הלך לפרעה ואמר לו: מי שיש לו עבד ואינו נח יום אחד בשבוע הוא מת, ואלו עבדיך הם, אם אינך נותן להם יום אחד בשבוע לנוח ימותו. אמר לו פרעה: לך ועשה להם כמו שתאמר. הלך משה ותיקן להם את יום השבת לנוח. נמצא כי בכל שבת היו ישראל נחים מעבודתם, ובמוצאי שבת היו חוזרים לעבודתם ויוצאים ממנוחה ועונג ליגיעה ועינוי. אבל בשבת זו, כיון שהראו שהם שולטים בע"ז של מצרים ושחטו את השה לקרבן פסח, כבר לא העניו המצרים להשתעבד בהם יותר, וכך המנוחה של שבת נמשכה להם למוצאי שבת והיה נדמה להם כאילו השבת מתארכת, לכן קוראים לה "שבת הגדול".

חזיון היומי
מאת הרב יגאל כהן שליט"א

אם אדם זוכר רק את הכישלונות שלו אין לו סיכוי להצליח בחיים היצר הרע מעצים לנו רק את הכישלונות והנפילות בואו נלחם בו ונסתכל על הטוב שיש בנו ונחיה בשמחה.

ניתן לשמוע חזיון יומי מפי הרב יגאל כהן שליט"א *5293 *שלוחה 8 -< 13

פינת בריאות

להארות או הערות ניתן לשלוח למייל: betmaran1234@gmail.com

שהקב"ה חס על הספרדים ונתן להם חסה, כי האשכנזים אוכלים שורש לבן (כריון) שקשה מאוד לאוכלו כי הוא חריף מאוד, עד לדמעות, כאשר החסה היא טעימה.

אמנם בחסה ישנם בעיות של תולעים ולכן לוקחים חסה בהשגחה ללא תולעים, ואוכלים בס"ה כל אחד כ 60 גרם בפעמיים. תחילה כאשר מברכים על אכילת מרור אוכלים כ 30 גרם בארבע וצ"צ דקות, ולאחר מכן עם המצה והחרוסת בכורך אוכלים עוד כ 30 גרם זכר להלל הזקן.

החסה היא בריאה מאוד וידועה לכל אוהבי הסלטים החיים, הצמחוניים והטבעונים לא מוותרים עליה. היא ידועה כמשפרת עיכול ומונעת עצירות, מורידה מתח כולסטרול ולחץ דם, שומרת על רמת סוכר קבועה בדם ומכילה המון ויטמינים ומינרלים. בריא וטעים, גם בלי רוטב אלף האיים.

סעודה

זו סעודת מלכים!

אמנם אחרי כל המצות כבר קשה לאכול הרבה, אבל כדאי לאכול דגי סולמון בשביל האומגה 3, מרק קניידלך בשביל המנהג, ובשר לכבוד החג.

מהחרוסת הטעימה. אבל בכורך כבר זוללים את המצה החסה והחרוסת, הטעם הכול כך מוכר של ליל הסדר. חרוסת לכל הדעות מלאה בריאות, עושים אותה מסוגים שונים של פירות יבשים, כמו שקדים אגוזי מלך בנודוק אגוזי פקאן גרעיני חמניה מקולפים ושומשום ועוד כהנה וכהנה פירות יבשים יקרים, טוחנים הכול בבלנדר, וטוחנים גם צימוקים ומשמש וחמוציות ועוד פירות מתוקים כשרים לפסח כמובן!!

טוחנים בבלנדר גם תפוחי עץ ואגסים ומערבבים הכול יחד עם תמרים מגורענים עד שמקבלים עיסה אחידה ובבירה, מוסיפים כמובן קינמון וזנגביל טחונים ושומרים במקרר עד ליל הסדר.

את היין מוסיפים רק סמוך לליל הסדר, וכדאי ללוש רק את הכמות הנצרכת כי עם היין זה מחמיץ יותר מהר. אפשר לערבב את העיסה ביין גם בחג, עד שמקבלים את הסמיכות הרצויה.

אז כל הדברים הטובים נמצאים בחרוסת ובוודאי שהיא בריאה מאוד ונשמרת לזמן ארוך ואצלנו מכינים חרוסת לכל הילדים וכל הפסח נהנים מחרוסת טעימה ובריאה על המצות (יותר בריא ויותר טעים מריבה)

מרור - החסה!

עדות המזרח הספרדים אומרים על דרך ההלצה

פסח

כרפס

כרפס זהו הסלרי. הסלרי הוא ירק מאוד שימושי במטבח, ואוכלים את כולו. את העלים, הגבעולים, השורש והזרעים, בלי לחדש אוכלים מעט. מברכים 'בורא פרי האדמה' מטבילים עלים לא מבושלים במי מלח ואוכלים פחות מ20 גרם.

ערכו הבריאותי של הסלרי הוא רב, הוא מכיל סידן ברזל אשלגן ויטמינים A וC, ומשמש ברפואה הטבעית והסינית למגוון רחב של בעיות רפואיות, לדוגמה סלרי מונע ומרפא דלקות בפרט בראש, מוריד לחץ דם וכולסטרול, מכיל נוגדי חמצון ומונע התפתחות של תאים סרטניים מסוימים. צורת גבעולי הסלרי דומה לעצמות, ואכן הוא מחזק את העצמות בסיליקון שהוא מכיל, וגם מכיל 23% נתרן בדיוק כמו בעצמות.

יש שימושים רבים בסלרי, ודווקא עכשיו ניתן למצוא בשווקים סלרי עם ראש גדול ואפשר לעשות ממנו שניצלים, כן בדיוק כמו שניצל, וזה מעדן, וכמובן סלטים ומרקים עם סלרי זה משהו אחר.

חרוסת

החרוסת היא זכר לטיט אבל שלא כמו הטיט היא טעימה ומחכים לה כל השנה, קשה לנו להתאפק וכבר עם המרור שהמצוה היא רק להטבילה, מגניבים

העלון להצלחתם של: שחר בן יפה- בריאות זרע בר קימא עבודה טובה, שלמה בן תמו- בריאות נחת שמחה בדירה שיש לכם,

נועה שרה בת מורן- בריאות שתייה שמחה שהכל ילך כשורה, הודיה בת מיריס- נחת והצלחה בכל, אורה אמונה בת הודיה- רפואת הנפש והגוף.

קיצור הלכות פסח-הלכות ערב פסח

בדיקת חמץ

* ליל י' בודקים את החמץ [בשנה זו ביום חמישי בלילה], ומברכים "על בעור חמץ" ולא "על בדיקת חמץ" שתכלית הבדיקה היא הביעור.

* אדם שיש לו חנות או רכב, צריך לעשות גם שם בדיקת חמץ, שכל רשות של האדם חייב בבדיקת חמץ, והברכה שמברך על בדיקת ביתו פוטרת גם את בדיקת רכבו ושאר המקומות שבדוק לאחר ביתו.

* נוהגים לבדוק דווקא לאור הנה, אבל כתב מורנו ורבונו מרן רבנו עובדיה יוסף זיע"א שאם יש סיבה כל שהיא, אפשר לבדוק גם לאור פנס, ואפילו בברכה.

* אדם ששכח או נאנס מלבדוק בליל י' בודק ביום י', ואם לא בודק ביום י' יבדוק בפסח עצמו. ואפילו אם נזכר רק לאחר הפסח גם חייב לעשות בדיקה כדי שלא לכשל בחמץ שעבר עליו הפסח, שחמץ שעבר עליו הפסח אסור בהנאה, ומ"מ בבדיקה לאחר הפסח לא מברך, ואם מכר את החמץ לגוי אינו צריך לבדוק לאחר הפסח.

* נוהגים לפני הבדיקה לפזר בבית חתיכות קטנות של פת, כל אחת פחות מכזית. ועל פי דברי המקובלים יש ליתן עשרה חתיכות דווקא. וכדאי שאחד מבני הבית יישום בשעת פיזור החתיכות את כל המקומות שנותנים שם את החתיכות, למקרה ולא ימצאוהו הבודק.

* אדם שבכל ימי הפסח לא נמצא בביתו, אם יוצא שלושים יום קודם הפסח מבטלו בלבו ודיו. אבל אם יוצא מביתו בתוך שלושים יום לחג חייב לבדוק את החמץ בלי ברכה כשיוצא מביתו. אא"כ הוא חוזר לביתו בליל י' ובודק אז את ביתו. וכל האמור דווקא שלא עושה מכירה על ביתו עם החמץ שבתוכו, אבל אם עושה מכירה על כל ביתו פטור, ומ"מ ראוי ונכון שישאיר חדר אחד שאותו לא יכלול במכירה ואותו יבדוק כדיון, כדי שלא יפסיד לגמרי מצוות הבדיקה.

אכילת חמץ

* סוף זמן אכילת חמץ ביום שיש עד 10:12 בבוקר.

בעור חמץ

* יום י' דהיינו יום שיש בבוקר, מבערים את החמץ, ולכתחילה נכון לבעור בשריפה דווקא, ומ"מ מעיקר הדין יוצאים ידי חובת בעור בכל סוגי בעור ואפי' זורקו לים ודיו. ונהוג לומר את נוסח בעור חמץ ג' פעמים, ויש שנהוג לומר גם בלשון הקודש וגם בארמית אך מעיקר הדין די לאמרו בשפה אחת ובלבד שיבין מה שאומר.

* סוף זמן בעור חמץ יום שיש 11:28

הלכות ליל הסדר

דיני היסבה

* חיוב ההיסבה הוא - בשתיית ארבע כוסות. באכילת שתי הכזיתות במוציא מצה. כזית כורך. וכזית של צפון דהיינו האפיקומן.

* כיצד מיסב: על צד שמאל דוקא, ואם היסב על צד ימין לא יצא ידי חובה וצריך לחזור ולאכול או לשתות בהיסבה על צד שמאל, וגם אדם שמאלי מיסב על צד שמאל, ומ"מ אדם שמאלי שהיסב על צד ימין יצא ידי חובה בדיעבד.

* גם הנשים חייבות בהיסבה ואם לא היסבו יצאו ידי חובה בדיעבד.

* אם לא היסב בכורך יצא ידי חובה בדיעבד.

* בהיסבה צריך שיטה את כל חלק גופו העליון לצד שמאל, ואינו מועיל שיטה רק את ראשו ומעט גופו.

קדש

* לכתחילה חייב לעשות את הקידוש רק לאחר צאת הכוכבים דהיינו 19:25 ומ"מ אם טעה וקידש לפני צאת הכוכבים יצא ידי חובה בדיעבד, וכן בשעת הדחק גדול יכול לקדש מבעוד יום כדיון קידוש של שאר ימים טובים.

* כל בני הבית, אחד הגברים ואחד הנשים מוזגים רביעית יין או מיץ ענבים, ובעה"ב מברך ג' ברכות ברכת היין ברכת הקידוש וברכת שהחינו. ולאחר מכן כל בני הבית שותים מהכוס שמזוג כל אחד לעצמו, ולכתחילה ישתה כל אחד רביעית, שזה 86 גרם, אך בדיעבד אם שתה רוב רביעית יצא ידי חובה.

* יש לשתות את הרביעית בכל ארבע כוסות בבת אחת ולא ישתה בהפסקות, ואם טעה והפסיק באמצע שתייתו, אם לא שהה מתחילת שתייתו עד סופה יותר מכדי אכילת פרס (שזה 7 חצי דקות) יצא ידי חובה.

* הנשים חייבות בשתיית ארבע כוסות ובאכילת מצה ובשאר החיובים שיש בליל הסדר כאנשים מלבד שאינם חוזרות בדיעבד אם לא הסבו.

* יש להקפיד שמיץ ענבים לארבע כוסות ושאר המקומות שצריך יין יהיה מיץ ענבים שברכתו בורא פרי הגפן, כלומר שרובו עשוי מיין או מיץ ענבים. אך אם המים המעורבים ביין או במיץ ענבים הם מרובים ממנו ברכתו שהכל ואין יוצאים בו ידי חובת קידוש ושתיית ארבע כוסות.

ורחץ

* נוטלים את הידיים כדרך הנטילה לאכילת לחם אלא שלא מברכים על נטילה זו. והטעם שכל דבר שטיבולו במשקה חייב נטילה וחיובו זה הוא בכל השנה, אלא שלא מברכים מפני שיש מחלוקת לענין הברכה וספק ברכות להקל.

כרפס

* לוקחים חתיכת כרפס [ולכתחילה יקח דווקא פחות מכזית] ומטבילים אותה במים עם מלח או עם חומץ ומברכים עליו ברכת בורא פרי האדמה. ולא צריכים לאוכלם בהיסבה.

* הטעם שצריך להטביל כרפס כדי לעורר התינוקות וישאלו התינוקות מה נשתנה

הלילה הזה מכל הלילות וכו'.

* מ"מ יזהר לא ליקח כרפס שיש בו חשש נגיעות תולעים ח"ו, ואם אינו מוצא כרפס שנקי מחשש תולעים יכול לקיים מצווה זו גם על ירק אחר כגון מלפפון וכדומה. ומכל מקום ראוי לחזור אחר כרפס נקי מתולעים שנאמרו כמה טעמים למה ליקח דווקא כרפס.

יחץ

* בעל הבית לוקח את המצה האמצעית מתוך השלשה שמונחים לפניו וחוצה אותה לשנים, את החלק הגדול לוקח ומחביא לאפיקומן ואת החלק השני מניחו בין שני המצות, והטעם לזה כדי לנהוג בלחם זה כדרך עניים שכך דרכו של העני בפת חצויה.

מגיד

* עיקר העקרים של ליל הסדר זה מצוות "מגיד" דהיינו שהאב ירבה בסיפורים לבני ביתו על יציאת מצרים ועשרת המכות ושאר הנסים של ה' יתברך בטוב טעם ודעת, וכל המרבה לספר ביציאת מצרים הרי זה משובח.

* אף הנשים חייבות במצוות "מגיד" ואם שומעים מבעה"ב יוצאים ידי חובה. * בסיום "מגיד" מברכים ברכת גאלנו עד גאל ישראל ושותים כוס שניה בהסיבה, ומנהגו שלא מברכים על כוס זו ברכת בורא פרי הגפן שנפטרה בברכה שעל הכוס הראשון.

רחצה

* נוטלים את הידיים עם ברכה כדרך שנוטלים כל השנה לפני הסעודה.

מוציא מצה

* כל אחד מבני הבית חייב לאכול שני כזיתות מצה, אחד האיש ואחד האשה. וכל כזית שיעורו 27 גרם ובסך הכל 54 גרם. ומברכים על אכילה זו שני ברכות, ברכת המוציא וברכת על אכילת מצה. וחובה לאוכלם בהיסבה.

* חובה לאכול כל כזית תוך כדי אכילת פרס דהיינו תוך 7.5 דקות. * לכתחילה המצה צריכה להיות שמורה משעת קצירה, ובדיעבד יוצאים ידי חובה במצה שמורה משעת טחינה או עכ"פ משעת לישה. וכן לכתחילה נכון להקפיד במצה שנאפתה בעבודת יד. ומ"מ בדיעבד יוצאים ידי חובה גם במצת מכונה ובלבד שהלחיצה להפעלת המכונה נעשתה ע"י ישראל ולשם מצוות מצה.

* אין לאכול את המצה עם לפתן או כל סלט אחר אלא יש לאכול לבדה, ומי שהמצה קשה לו ללעיסה כתב מרן רבנו עובדיה זיע"א שיכול להקל ולהטביל המצה במים כדי לרכך את המצה.

מרור

* חובה לאכול כזית מרור דהיינו 27 גרם חסה, וישקענו בחרוסת. ואין לאכול בהיסבה שהוא זכר למרירות ואין מקום להיסב בזה. ומברך עליו ברכת אשר קידשנו במצוותיו וציוונו על אכילת מרור ואינו מברך בורא פרי האדמה.

* יש ליהרר מאוד מאוד מתולעים בעלי החסה, ולכן יקפיד אדם לאכול דווקא מגידולי גוש קטיף, חסלת וכדומה שבהם אין חשש תולעים כמו בשאר גדולים.

* אין לברך על אכילת מרור אחר חצות.

כורך

* לוקח כזית מצה וכזית מרור (חסה) עם חרוסת ועוטף את המצה במרור ואוכלן יחד, זכר להלל הזקן שהיה כורכן ואוכלן יחד, ולא מברכים על אכילה זו כלל ואוכלים בהיסבה.

שולחן עורך

* אין לאכול בליל פסח בשר צלי, כדי שלא יראה כאילו אוכל קרבן פסח שהוא קדשים מחוץ לירושלים.

* לא ירבה באכילה, והטעם לכך כדי שיאכל את האפיקומן בתיאבון ולא אכילה גסה.

צפון

* כל בני הבית יאכלו כזית מצה בהיסבה שזה האפיקומן, ויש מחמירים ואוכלים שני כזיתות אך מעיקר הדין מספיק כזית אחד.

* אסור לאכול שום דבר מאכל אחר האפיקומן, אבל אפשר להקל בשתיה קלה כגון קפה וכדומה.

* יש להקפיד לאכול את האפיקומן לפני חצות, ובדיעבד יוצאים ידי חובה גם לאחר חצות.

ברך

* לפני ברכת המזון כל בני הבית מוזגים כוס שלישית ומברכים עליו ברכת המזון, לאחר ברכת המזון מברכים ברכת בורא פרי הגפן ושותים רביעית יין או מיץ ענבים בהיסבה.

* מזכירים בברכת המזון יעלה ויבוא. ובליל הסדר אם שכח להזכיר יעלה ויבא אחד האנשים ואחד הנשים צריכים לחזור ולברך.

הלל

* מוזגים כוס רביעית ואומרים את ההלל בשמחה ובטוב לבב, וטוב לעמוד ולאמרו ולאחר מכן שותים כוס רביעית בלי ברכה ובהיסבה.

* לאחר כוס רביעית יש לברך ברכת מעין שלוש אם שתה רביעית יין או מיץ ענבים.

נרצה

* שהקב"ה ירצה את ליל הסדר שעשינו לפניו ויזכנו לגאלה שלימה, מברכים שבניסן נגאלו ובניסן עתידים ליגאל במהרה בימנו אמן.

* גם השנה שחל ליל פסח בערש"ק לא אומרים ברכת "מעין שבע" בתפילת ערבית.

לחיות עם האמונה

הרה"צ רבי יעקב ישראל לונאסי שליט"א
רב מדרשו"ת 'בית מדרש'
ומחבר סדרת הספרים "ע"י לרגל" ו"דוד"

רב אורה

הרב מויכאל שמואל רביע שליט"א
רב ומורה, ורב קהילת "ישיבת אומה" טבריה

לברוח למערכת הניסית

מדוע אם "בניסן נגאלו" זה מחייב ש"בניסן עתידים להיגאל"?! האם אומרים "ניסן" "ניסן" לגיוריה שווה? התשובה היא כן: היכן שראשו של האדם מונח, משם הוא ממשיך לעצמו את ההנהגה. יש אדם שמעוניין לפתור את בעיותיו בדרך הטבע, עם סיבות וסיבות לסיבות. למשל, אם הוא צריך פרנסה, כל הנהגתו תהיה רק דרך סיבות. הוא מתעניין אצל כל מיני עובדים ומעסיקים, הולך לקורסים, ולומד כל מיני חוכמות ומקצועיות. הוא מנהיג את עצמו במערכת הטבעית, למצוא איזון סיבה מהמציאות הקיימת להתפרנס, וכך הוא מושיע בד למערכת הטבעית.

כאשר אדם מושיע בד למערכת הטבעית, בעת מחלתו הוא מתעניין רק ברופאים וברפואות, מחפש באתרים ובשאר מקומות איזון רפואה מתאימה, מתעניין רק למצוא מזון למכתו בסיבות שמסתובבות בעולמו. כאשר אדם כזה רוצה שידוך, הוא הולך לשדכנים ולשדכניות, נפש אין ספור פגישות, ועושה הכל כדי להתחתן, והכל במערכת הטבעית המוגבלת שמונהיגה אותו.

גם ההנהגה הטבעית היא הנהגת ה', אבל היא מאוד מצומצמת ומוגבלת לפי מספר האפשרויות שהאדם קובע לעצמו. כשאדם רוצה למשל פרנסה, יש לו אפשרויות מוגבלות, מקצוע כזה או מקצוע אחר, אי אפשר ללכת על הכל. אם אדם רוצה שידוך, אז יש מוגבלות עד כמה הוא יכול להשתדל, וכך הוא ברפואה ובית התומים. כאשר אתה מצמצם את האפשרויות של ישועתך, אתה מביא על עצמך דינים וקטרוגים, כיוון שכל דבר מנוי ומצומצם, שורה עליו קטרוג, כמו שאומרים חז"ל כי שורה על הדבר המנוי עין הרע.

אבל כאשר האדם מתעלה למערכת ניסית, ואומר: "אני בוטח בקב"ה, אני מעל המערכת הטבעית, אני יודע שיש לקב"ה אפשרויות בלי סוף", כך אינו מצמצם ומגביל את אפשרויות הישועה שלו.

כאשר אתה משליך הכל על הקב"ה, אתה מאמין שהוא יכול לתת לך אפשרויות מכיוונים שאינך חולם עליהם, ממילא אתה ראוי לשפע שאין המקטרגים יכולים לקטרך עליו, כי אינם רואים את הדרכים שבהן תבוא לך הישועה. כאשר אתה בורח למערכת הניסית שסמויה מן העין, ממילא אין אפשרות לכוחות הדין לקטרך על הדרכים הללו, כי אינם מכירים אותן. כאשר השלכת הכל על הקב"ה, הוא יכול להמציא לך פתרונות מכיוון לא צפוי כלל.

כשאדם נדבק במערכת הניסית, הוא מונח על ידה. כשאדם יודע שפרנסתו היא בדרך נס, שהשידוך יכול לבוא בדרך נס, שהרפואה יכולה לבוא בדרך נס, אזי הקב"ה באמת מנהיגו בהנהגה ניסית, שאין העין שולטת באפשרויות לישועתו.

בחודש ניסן אנחנו מתנתקים מהמערכת הטבעית. הסוגיה שלנו היא סיפור יציאת מצרים, שכל כולו למעלה מכל כוחות הטבע. מצד הטבע מצרים הייתה מעצמת-על שלא הייתה שום אפשרות טבעית לברוח ממנה. לא היו למצרים רק כוחות פיזיים, אלא גם כוחות טומאה וכישוף, כמו שמונהח בחז"ל.

בחודש ניסן אנחנו מבערים את הבית מחמץ, וכל כך למה? בשביל לספר את הסיפור הגדול של יציאת מצרים, שיצאנו משם בחיפזון בטרם יחמץ בצקנו - "כי בחיפזון הוציאנו ה' ממצרים".

זו הסוגיה של היהודי בחודש הזה, ובפרט כאשר אנו מתקרבים לפסח, ובעיקר ללילה הקדוש של ליל הסדר, שמספרים בו את סיפור יציאת מצרים, את ניסיון נפלאותיו של הקב"ה, ומשתדלים להעתיק את אותה הנהגה לימינו, לראות שגם היום רק ההנהגה הניסית היא ההנהגה האמיתית, וכל הנהגת הסיבות הטבעיות היא רק תחפושת חיצונית.

מכיוון שאנו מתחברים להנהגה הניסית, זה גורם למושך עלינו הנהגה מופלאה, שמביאה אותנו למקום שאין יד החיצונים והמקטרגים נוגעת בו, כי הוא סמוי מן העין. וכך חודש ניסן מסוגל להמשיך ניסים, ולהביא גאולה פרטית ואף גאולה כללית. ככל שהאדם יעמיק בסיפור יציאת מצרים, ככל שהוא יתחבר להנהגה הניסית של הקב"ה מעל לדרך הטבע, כך יזכה לראות באמת ניסים מעל הטבע.

ההכנה הראויה לחג פסח

גרסינן (פסחים ו'). שואלין ודורשין בהלכות פסח קודם לפסח שלושים יום, וכן פסק השו"ע (סימן תכ"ט). הטעם הפשוט לזה, ביאר מרן בבית יוסף, לפי שהלכות הפסח מרובין הם ומשום כך אמדו רבותינו ששלושים יום הוא שיעור זמן שניתן ללמוד את הלכות הפסח. ולכן עתה שאנו לאחר ימי הפורים עלינו להכין את עצמינו לחג הפסח הממשמש ובא, ולהמשיך את השמחה של פורים שמתמשכת ומתווספת כמו שכתב רש"י (תענית כ"ט). ימי ניסים היו לישראל שרועים ופסח, ההכנה הראויה לחג פסח זה לימוד הלכות הפסח למעשה, ולימוד ההגדה של פסח על פי פשוטו שניבן מה שאנו קוראים, וכן המחשבה לעזור בנקיונות הבית, אפילו שהאשה עקרת הבית נקראת "ביתו של אדם" כמבואר (שבת ק"ח:), וכן אמרו (יומא ב.) ביתו זו אשתו, על שם שיעקר מלאכות ועניני הבית נעשים על ידה, מכל מקום ישנם דברים רבים כבדים בבית שהאשה לא יכולה לעשותם לבדה ואין הגברים צריכים להתנדב לעשותם אלא להגיש עזרה מצידם קודם בקשת האשה ולעשות הכל בשמחה, וגם לא לחכות לנקות את כל הבית בשבוע האחרון אלא להתחיל מעתה כל פעם חלק, אין מצוה להיטות סמרטוטים בליל פסח, זמן שבו אנו צריכים להרגיש בני חורין, בני מלכים, לא עיפים ושבורים, לזה צריך שלושים יום קודם הפסח להכין כל פעם מקצת עד שבאים לחג פסח שלושים ורעננים.

אכן רבה של חברון הגאון המקובל רבי אברהם אזולאי בספר חסד לאברהם ביאר טעם הדבר, כי בכל שנה שלושים יום קודם הפסח הקב"ה עושה לישראל משוא פנים ברוב חסדיו, ומתחיל להוציא נפשותם מהיכלות הטומאה מעט מעט, שיעור חלק אחד משלושים בכל לילה, באופן שבלי ליעור חמץ כל פושע ישראל עומדים בפפת מהיכל החיצון, מועיל שיעור חלק אחד משלושים משיעור הכמות שהיו נכנסים ליל ל"א קודם הפסח, וליל פסח אין נכנסין כלל ועיקר, וכולם פטורים ובני חורין, עכ"ל. ועל פי זה נכדו מרן החיד"א בספר לב דוד (פרק ל') הטעם ששואלין בהלכות הפסח שלושים יום קודם החג, לפי שנפשות ישראל בשלושים יום אלו נתקנים מידי הסטרא אחרא, ומשום כך אמרו (ראש השנה א'): בניסן נגאלו ובניסן עתידין להגאל, כי בניסן הם מוכנים, שכבר שלושים יום קודם הפסח יצאו חלק נפשם אשר היו בהיכלות הסטרא אחרא, ובליל פסח הם בני חורין והם מועתדין לגאולה, ע"כ. כלומר, שלושים יום הללו חשובים מאוד לנשמתנו, שבכל יום יוצא חלק אחד מהיכלות הטומאה עד שאנו זוכים להיות בני חורין מיצר הרע הוא חלק הסטרא אחרא, ובה נעשים אנו ראויים להשראת השכינה בביתנו, שהקב"ה וכל פמליא של מעלה באים לשמוע אותנו כיצד אנו מספרים ומהללים אותו יתברך ויתעלה בסיפור יציאת מצרים וניסיון נפלאותיו כמבואר בזה"ק (נא דף מ"א):

בזה"ק (משפטים דף ק"ב) אפילו שבתשרי ראויין להיגאל, הקב"ה דוחה את הגאולה בעוד ששה חודשים עד שהוא מתקרב לזרוע הימין שהוא פסח, והטעם שהקב"ה ממתין לגאול את ישראל בחודש ניסן, כי אם הגאולה תהיה בתשרי חס ושלוש משיח בן יוסף ימות, ולכן הקב"ה מחכה לגאולה בניסן שהיא בסוד הימין וכך לא ימות משיח בן יוסף ע"כ. ונראה לבאר הענין, דהנה מטרת שיעבוד ישראל ממצרים הוא כדי שנחוש מהו שיעבוד לתורה בבחינת "שיעבודא דאורייתא", לאחר שגופינו נשתעבד בעבודה קשה אנו מוכנים לסבול על עצמינו עול תורה, וזהו שהזוה"ק (בראשית דף כ"ז). רמז את הפסוק "וימררו את חייהם בעבודה קשה" על לימוד התורה, וכן אמר לו הקב"ה למשה "כי אנכי שלחתיך בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלוקים על ההר הזה", כלומר שמטרת שליחותו של משה להוציא את עם ישראל ממצרים זה לקבל תורה בהר סיני ולקיימה, והנה ימין רומז לתורה כמבואר (במכות ו'). בימינו זו תורה, ולכן יציאת מצרים בחודש ניסן שהוא כנגד הימין, ועל ידי התורה לא ימות משיח בן יוסף.

כמו"כ יצא לאור מהדורה חדשה
אדרא רבא זוטא
ובסופו "ספרא דצניעותא" בכריכה קשה
ליחידים ובכמויות - לזיכוי הרבים
מחיר מיוחד לרגל ההוצאה למזמינים 20 יחידות
לפרטים והזמנות: 052-7680904

בימים אלו יר"ל ע"י "משכנא דרשב"י" הדפסה מחודשת של
ספר התיקונים
הכולל בתוכו יא' התיקונים
ספרא דצניעותא
תיקון מה - בראשית תמן
סדר פיטום הקטורת
אפשר להשתתף עם הקדשה על הספרים ובחירת תמונת הצדיק
800 יחידות 1200 בלבד
בתשלומים ישירות לדפוס.

ב"משכנא דרשב"י" מתחילים מעכשיו את ההכנות לל"ג בעומר להדפסת והפצת אדרא זוטא ורבא למעוניינים להיות מזוכי רבים בהתברך בישועות בזכות רשב"י אפשר מעכשיו להתקשר למס' הנ"ל ברית יעקב של הרב א"ש הי"ד

העלון להצלחתם של: הדסה בת אילנה מוזגאן- זיווג הגון, יצחק בן צילה- זיווג הגון, אור בן ברוריה- זיווג הגון בקרוב בקלות פרנסה בשפע והצלחה, דוד בן סימה שמחה- זיווג הבריאות, אילנית בת אסתר- זרע קודש בר קיימא, אברהם נריה בן אוסנת- חזרה בתשובה שלמה.

מכירת חמץ

"בית מרן"

תקנים מכירת חמץ כדת וכדין
דרך הרבנות הראשית לישראל

ובראשם הראשון לציון

מחן רבי יצחק יוסף שליט"א

למכירה חייג: 5293 * שלוחה 1 <- 2

קו הילכות
"בית מרן"

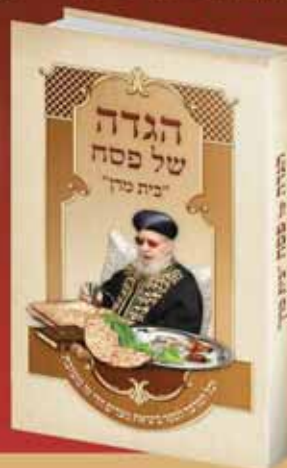
הרבנים פה
24 שעות

גם בבין הזמנים והוהמ"פ
לכל שאלה בעיניני
חג הפסח

חייגו: 5293 * שלוחה 1 <- 1

הגדה של פסח "בית מרן" מפוארת

שמחים אנו לבשר לציבור הרחב
על הוצאתו לאור לקראת
חג הפסח
של הגדת "בית מרן" מפוארת
הכוללת קיצור הלכות חג הפסח מבדיקת חמץ
ועד סוף סדר ליל הסדר.
שירים לפסח,
סגולת רבי שמשון מאוסטרופוליא,
נייר כרומו מפואר, כריכה רכה.

מהדורה
מוגבלת!
ההפצה
לזיכוי הרבים
ע"ס 10 בלבד

להזמנות: 054-8536781

לא כולל דמי משלוח, להודים ולסייגות

חדש בקו הליכות "בית מרן"

הרב יגאל כהן שליט"א
בחיזוק יומי

5293 * שלוחה 8 <- 13

שואלים אותך
מה יהיה מחר?
תענה גן עדן.
ומי אמר לך?
אבא שלי שבטמים
שאוהב אותי
הכי מכלמו

לקו הליכות "בית מרן" דרושים רבנים למענה הלכתי בפלאפון: 052-7661518 בין השעות: 14:00-15:00 בלבד!